

BARNA T. ATTILA

Házkutatás

*A patakhöz jártam játszani.
Ott folyt az utcánk végén.
Jólnevelt gyerek voltam,
vacsorára mindig hazaértem.
Azon a napon az idegen autót
már messziről észrevettem
házunk előtt.
Hamarosan lesz saját kocsink,
jutott eszembe apám ígérete.
A konyhába futottam,
megtorpantam: nagyanyám
egyedül ült a félhomályban.
Hallgatott.
Az asztal is üres volt.
Felállt, kézen fogott,
a szobába vezetett,
ahol apám hason feküdt az ágyon.*

*Nézd meg az apádat, mondta,
és ujjával felé bökött,
jól nézd meg, mert utoljára látod.
Meghalt.
Apám felugrott, kiabálni kezdett,
nagyanyám sírt, elengedte a kezemet,
kifordultam az ajtón.
Csattanást hallottam, motorzúgást.*

*Másnap nyomozók jöttek,
apámat keresték,
meg az autót.
Tőlem mosolyogva kérdezték,
mi leszek, ha felnövök.
Rendőr, feleltem,
és kihúztam magam.*

Nagyanyám megmenti a Junoszty televíziót

*Nagyanyám délben érkezett
Pestről, ahol a piacon virágot árult.
Ennivalót hozott nagy kosárban.
Csengetett a kapun.
Az idős háziasszony bújt elő.
A fia a rendőrségen van,
mondta nagyanyámnak,
és szúrósan a szemébe nézett.
Már voltak itt,
de nemsokára visszajönnek,
házkutatást fognak tartani.
Együtt lementek
a pincelakásba.
Megálltak a szoba közepén.
Az asszony gyanakodva
Méregette nagyanyámat.
A kert felől kiáltás hallatszott:
ura hívta a házinénit.
Kelletlenül morogva
indult felfelé a lépcsőn.
Nagyanyám magára maradt.*

*Lábához tette a kosarat, körülnézett.
Észrevette a kis Junoszty televíziót
a sarokban, amit akkoriban
lopott apám.
Gyorsan kipakolt mindent a kosárból,
fogta a tévét, beletette,
ráborította a nagykendőjét,
felkapta és fordult kifelé.
Átvágott az udvaron,
ki a nyitva felejtett kapun.
Még hallotta, hogy az asszony
utána kiabál.
Vissza se nézett.
Az állomás közel volt.
A vonatot épp elérte.*

*Otthon
elásta a tyúkól alá.
Csak fél év után
hozta el nekünk.
Anyámmal azt néztük évekig.*